

Sygnatura akt VIII Ga 422/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa Spółdzielnia Mieszkaniowa Budowlani w G.

przeciwko K. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 maja 2016r. sygnatura akt V GC 124/16.

I. Zmienia zaskarżony wyrok w punktach I i II w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 501,64 zł (pięćset jeden złotych sześćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 listopada 2015 roku oraz zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem kosztów postępowania,

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygnatura akt VIII Ga 422/16

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa Budowlani z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. K. (2) kwoty 501,64 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 27.11.2015 r. oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Wskazała, że żądanie zapłaty wynika z korzystania przez pozwanego z powierzchni balustrady balkonu lokalu mieszkalnego znajdującego się w zasobach spółdzielni.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim (V GC 124/16) w punkcie I sentencji oddalił powództwo, w punkcie II sentencji zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się powódka zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 675 § 1 k.c., art. 471 § 1 k.c., art. 224 k.c. i art. 225 k.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że brak jest podstaw dla istnienia prawa dysponowania częścią nieruchomości przez powódkę oraz uznanie, że balustrada balkonu nie stanowi elewacji budynku, co zdaniem Sądu Rejonowego skutkuje brakiem podstaw do żądania zapłaty przez pozwanego na rzecz powódki;

2. naruszenie prawa procesowego poprzez: - sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez przyjęcie, że powódka nie posiada prawa do dysponowania zewnętrzną częścią balustrady balkonu; - sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią uzasadnienia, przez błędne przyjęcie rozstrzygnięcia że przedmiotem umowy stron jest sztyld informacyjny, gdy w istocie przedmiotem umowy było wynajęcie elewacji zewnętrznej balustrady balkonu do zamontowania tablicy po powierzchni 4,3 m oraz sprzeczne założenie, jakoby powódka uważała ową tablicę jako reklamę; - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wobec nieprawidłowej oceny materiału procesowego i przyjęcie, że przedmiotem umowy jest wynajęcie balustrady balkonu, na której najemca zamontuje tablicę o pow. 4,3 m².

Mając pod uwagę powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 501,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia zapłaty, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosła również o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona w całości i doprowadziła do zmiany wyroku Sądu Rejonowego, choć nie wszystkie sformułowane przez skarżącą zarzuty okazały się uzasadnione.

Zaznaczyć należy, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Katalog zarzutów, które skarżąca może uczynić podstawą apelacji jest w postępowaniu uproszczonym ograniczony do zarzutu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 1 k.p.c.). Enumeratywne wyczerpanie zarzutów mogących stanowić podstawę apelacji oznacza, że w postępowaniu uproszczonym ten środek odwoławczy ma charakter ograniczony, a sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach wyznaczonych przez treść podniesionych zarzutów apelacyjnych.

Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, jednak wiążą go zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. W granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (vide: uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07).

Przechodząc w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego przypomnieć, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącą, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Dla wykazania słuszności zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów konieczne jest zatem wykazanie przez skarżącą, iż ocena ta została dokonana sprzecznie z wymaganiami prawa procesowego, w sposób wybiórczy, nie odpowiadający zasadom logiki i doświadczenia życiowego.

Zdaniem skarżącej Sąd Rejonowy dokonał nieprawidłowej oceny dowodów i dokonał ustaleń sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego, co doprowadziło do przyjęcia, że przedmiotem umowy jest sztyld informacyjny. Nie sposób podzielić tego zarzutu, gdyż z uzasadnienia wynika wprost, że Sąd Rejonowy ustalił, iż pomiędzy stronami „zawarta została umowa najmu, przedmiotem której było wynajęcie fragmentu ściany budynku, w którym mieści się lokal, w którym pozwany prowadzi działalność gospodarczą”. Wbrew stwierdzeniu skarżącej, ustalenia dokonane

przez Sąd I instancji są zgodne w tym zakresie z materiałem procesowym zgromadzonym w aktach sprawy (umowa, k. 54 akt).

Skarżąca wyjaśnia wprawdzie, że pomiędzy ustaleniami faktycznymi, a częścią uzasadnienia, w której Sąd wyjaśnia podstawy prawne swojego rozstrzygnięcia istnieje rozbieżność, gdyż w ustaleniach faktycznych mowa o fragmencie ściany budynku, a w uzasadnieniu mowa o szyldzie. W uzasadnieniu brak jednak stwierdzenia, że przedmiotem umowy był szyld, a nie powierzchnia lokalu.

Istotne dla rozstrzygnięcia sporu pomiędzy stronami było ustalenie, czy zewnętrzna część balustrady stanowi część wspólną nieruchomości, czy przynależy do lokalu mieszkalnego, z którego jedynie można dostać się na tej balkon, a więc służy wyłącznie do użytku właściciela lokalu (w niniejszej sprawie najemcy).

W rozpatrywanej sprawie pozwany najmuje lokalu, od P. M., któremu przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego. Zgodnie zaś z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U.2013.1222 j.t. ze zm.) lokalem w rozumieniu ustawy jest samodzielny lokal mieszkalny, a także lokal o innym przeznaczeniu, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 oraz z 2004 r. Nr 141, poz. 1492).

W myśl art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2015.1892 j.t., dalej: u.w.l.) samodzielnym lokalem mieszkalnym, w rozumieniu ustawy, jest wydzielona trwałymi ścianami w obrębie budynku izba lub zespół izb przeznaczonych na stały pobyt ludzi, które wraz z pomieszczeniami pomocniczymi służą zaspokajaniu ich potrzeb mieszkaniowych. Przepis ten stosuje się odpowiednio również do samodzielnych lokali wykorzystywanych zgodnie z przeznaczeniem na cele inne niż mieszkalne. Zgodnie zaś z art. 3 ust. 1 zd. 1 u.w.l. w razie wyodrębnienia własności lokali właścicielowi lokalu przysługuje udział w nieruchomości wspólnej jako prawo związane z własnością lokali.

Należy jednak zważyć, że ani ustawa o własności lokali, ani Prawo budowlane nie zawierają ustawowej definicji pojęcia "balkon", a doświadczenie życiowe dowodzi, iż pojęciem tym określa się zróżnicowane pod względem konstrukcyjnym, architektonicznym i wizualnym części budynku. W tej sytuacji, wobec braku jurydycznych kryteriów pozwalających na dookreślenie tego pojęcia, należy przyjąć, że pod pojęciem "balkonu" jako części budynku stanowiącej zarazem część składową lokalu mieszkalnego rozumieć należy tę tylko jego część, która służy wyłącznie do użytku właściciela lokalu i osób z nim zamieszkałych. Jest nią przestrzeń wewnętrzna, z reguły wyodrębniona podłogą i balustradą, a niekiedy także ścianami bocznymi i sufitem, z wyłączeniem zawsze ściany przedniej, której brak nie pozwala na uznanie tej części budynku za balkon i korzystania z niego zgodnie z przeznaczeniem. W świetle powyższego należy przyjąć, że elementy architektonicznej konstrukcji balkonu trwale połączone z bryłą budynku i na ogół usytuowane na zewnątrz w stosunku do przestrzeni wykorzystywanej do wyłącznego zaspokajania potrzeb mieszkaniowych przez osoby zamieszkałe w lokalu uznać należy za takie części budynku, które nie służą wyłącznie do użytku właściciela lokalu, zatem - na podstawie art. 3 ust. 2 u.w.l. - powinny być kwalifikowane jako stanowiące nieruchomość wspólną (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7.03.2008 r., III CZP 10/08).

W ocenie Sądu odwoławczego „przestrzeń wewnętrzna” balkonu służy do użytku wyłącznie właścicielowi tego lokalu, który ma do niej dostęp. Nie oznacza to jednak, że elementy „wyodrębniające” tak rozumianą przestrzeń, a więc balustrada, również stanowi część lokalu. Podobnie zewnętrzna ściana budynku które wyodrębnia nie stanowi część przylegającego do niej lokalu. Przyjąć należy, że zewnętrzna część balustrady lokalu stanowił część tzw. elewacji budynku, która nie służy wyłącznie do użytku właścicielowi lokalu. Przemawiają za tym również argumenty natury systemowej i celowościowej. Należy bowiem pamiętać, że zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. prawo budowlane wynika, że właściciel lub zarządca obiektu budowlanego jest obowiązany utrzymywać i użytkować obiekt zgodnie z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymywać go w należytych stanie technicznym i estetycznym. Przepis art. 66 ust 1 tej ustawy upoważnia organy administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego do wydawania decyzji nakazujących usunięcie stwierdzonych w tym zakresie nieprawidłowości, a więc w odniesieniu do balkonów - zarówno decyzji o ich demontażu, jak

też późniejszej rekonstrukcji już z tego choćby względu, że wygląd budynku pozbawionego balkonów powoduje oszpecenie otoczenia. Należy stan estetyczny obiektu budowlanego należy rozumieć jako utrzymanie w dobrym stanie elewacji i wyglądu obiektu oraz innych jego elementów, jak też zapewnienie harmonii pomiędzy wyglądem obiektu a otoczeniem naturalnym i stworzonym przez człowieka (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, z dnia 05.06.2002 r. sygn. akt SA/Rz 77/02). W razie zaś stwierdzenia, iż istotnie estetyka budynku odbiega od obowiązujących w ocenie organu standardów i powoduje oszpecenie otoczenia, organ ten władny jest w oparciu o art. 66 Prawa budowlanego nałożyć decyzją na właściciela lub zarządcę obowiązek usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Skoro więc w świetle przepisów prawa budowlanego na zarządcę mogą zostać nałożone pewne obowiązki związane z estetyką budynku, to uznanie, że zewnętrzna część balustrady balkonu widoczna z zewnątrz nie stanowi części elewacji uniemożliwiałoby wypełnianie zarządcy swoich obowiązków. Bez zgody właściciela lokalu nie mogłyby bowiem usunąć stwierdzonych nieprawidłowości. Czyniłoby to system prawa wewnętrznie sprzecznym nie dającym się pogodzić z założeniem o racjonalności prawodawcy.

Skoro dbałość o spójność elewacji spoczywa na zarządcy budynku wielorodzinnego, to odpowiada on za jej bezpieczeństwo. W przypadku usterek czy uszkodzeń, które groziłyby oderwaniem się fragmentu balustrady, czy elementów do niej doczepionych, uznanie balustrady za części budynku, które służą wyłącznie do użytku właściciela lokalu ograniczałoby możliwość szybkiej interwencji, co zagrażałoby bezpieczeństwu użytkowników budynku.

Zgodnie z art. 206 k.c. każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Regułą jest, że każdemu ze współwłaścicieli przysługuje „uprawnienie” do współposiadania i korzystania z rzeczy wspólnej. Jest on ograniczony jedynie poprzez identyczne uprawnienia pozostałych współwłaścicieli. W zakresie budynków wielorodzinnych, wielolokalowych przepisy ustawy o własności lokali wprowadziły regulację dodatkową, uzupełniającą tą regułą. Stosownie bowiem do treści art. 12 ust. 1 i 2 u.w.l. właściciel lokalu ma prawo do współkorzystania z nieruchomości wspólnej zgodnie z jej przeznaczeniem (ust. 1). Pożytki i inne przychody z nieruchomości wspólnej służą pokrywaniu wydatków związanych z jej utrzymaniem, a w części przekraczającej te potrzeby przypadają właścicielom lokali w stosunku do ich udziałów. W takim samym stosunku właściciele lokali ponoszą wydatki i ciężary związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej w części nieznajdującej pokrycia w pożytkach i innych przychodach (ust. 2).

Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że umieszczenie na elewacji budynku szyldu (czy reklamy działalności członka wspólnoty) wykracza poza zakres korzystania z części wspólnej nieruchomości w ramach przysługującego właścicielowi lokalu udziału (tak samo: Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 15.03.2013 r., sygn. akt I ACA 912/12).

Elewacja to zewnętrzna ściana budynku wraz ze wszystkimi występującymi na niej elementami architektonicznymi i dekoracyjnymi (tak m. in. w Słowniku Współczesnego Języka Polskiego, Wilga, Warszawa 1996, str. 235). Podstawowe funkcje ścian zewnętrznych budynku to: konstrukcyjne, służące ociepleniu oraz estetyce budynku. Brak jest uzasadnionych podstaw do przyjęcia, iż normalnym sposobem korzystania z elewacji budynku jest umieszczanie na niej reklam, bo nie jest to sposób korzystania z elewacji zgodny z typowym jej przeznaczeniem, niezależnie od tego, jakie dotyczy lokalu. Podobną rolę pełni również barierka balkonu. Jako element elewacji spełnia funkcje estetyczne. Zapewnia również bezpieczeństwo użytkowników balkonu. Szyld nie wiąże się z typowym korzystaniem z elewacji budynku. Umieszczony został przez pozwanego w celu czysto komercyjnym, nastawionym jest na osiągnięcie zysku dla potrzeb prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, tj. zapewnieniu odpowiedniej ilości klientów salonu fryzjerskiego oraz poinformowaniu klientów, o miejscu, w którym salon się znajduje. Przy czym z uwagi na jego wielkość, większą wagę należy przypisać funkcji przyciągnięcia klientów, a więc funkcji reklamowej. Szyld ocenić należy jako mający charakter reklamy. Takie korzystanie z części wspólnych nieruchomości wykracza poza ramy wyznaczone dyspozycją przepisu art. 12.1 u.w.l., gdyż nie jest zgodne z normalnym przeznaczeniem nieruchomości wspólnej.

Zgodnie z art. 12 u.w.l. w zw. z art. 140 k.c. każdy właściciel lokalu zostaje ograniczony w prawach do korzystania ze współwłasności (ze wspólnych części nieruchomości) w ten sposób, że nie może z niej korzystać stosownie do swoich potrzeb, a jedynie może z niej współkorzystać. Każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli (art. 206 k.c.). Tak więc korzystanie z elewacji budynku w zakresie, w jakim umieszcza się na niej reklamę komercyjną, przekracza zakres współkorzystania z nieruchomości wspólnej zgodne z jej przeznaczeniem. Konsekwencją powyższego jest stwierdzenie, iż takie zajęcie części wspólnych nieruchomości stanowi zmianę przeznaczenia nieruchomości wspólnej, co zgodnie z treścią przepisu art. 22 ust. 3 pkt 4 u.w.l. stanowi czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu, na dokonanie której wymagana jest zgoda właścicieli lokali tworzących wspólnotę mieszkaniową. Nie ma więc przeszkód, aby uchwałą uregulować sposób korzystania z części nieruchomości wspólnej, to jest uzależnić możliwość zajęcia części wspólnej nieruchomości pod reklamę od zawarcia umowy najmu i uiszczenia stosownych opłat na rzecz wspólnoty. Spółdzielnia Mieszkaniowa, która zarządza budynkiem, w którym położony jest lokal, może w drodze uchwały może uregulować sposób korzystania z części nieruchomości wspólnych, jakie stanowią m. in. elewacje budynku (a więc zewnętrzne części balustrady balkonów).

W niniejszej sprawie Rada Nadzorcza spółdzielni uchwałą nr 21 z dnia 27 kwietnia 2009 r. uchwaliła Regulamin instalowania reklam w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej Budowlani w G.. Zgodnie z § 3 w zw. z § 1 regulaminu, umieszczanie tablic reklamowych na ścianach budynków mieszkaniowych wymaga zgody zarządu spółdzielni i może być dokonane po zawarciu stosownej umowy na zasadach określonych przez zarząd spółdzielni. Jeżeli środki z tego tytułu mają być pobierane na podstawie odrębnych umów i przeznaczane, zgodnie z art. 12 ust. 2 u.w.l., na utrzymanie nieruchomości wspólnej, to powyższe ocenić należy również jako zgodne z zasadami prawidłowej gospodarki nieruchomością wspólną. Sąd Najwyższy w uchwale z 19 czerwca 2007 r. (IIICZP 59/07, Lex nr 270441) opowiedział się za dopuszczalnością określenia zasad korzystania przez właściciela lokalu z części wspólnych budynku w zakresie przekraczającym jego udział w nieruchomości wspólnej w drodze umowy zawartej przez niego ze wspólnotą mieszkaniową.

Z analizy materiału dowodowego wynika, że początkowo strony zawarły umowę najmu fragmentu ściany budynku, zgodnie z którą pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia w kwocie 154,25 zł. W myśl § 5 umowy najemca po zakończeniu najmu miał obowiązek usunąć tablicę (szyld) opisaną w umowie na własny koszt. Po wypowiedzeniu umowy pozwany nie usunął tablicy i nadal, tym razem bezumownie korzystał z elewacji budynku.

Przechodząc do kwestii wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z części wspólnej nieruchomości pozostającej w zarządzie spółdzielni mieszkaniowej wskazać należy, że z art. 675 § 1 k.c., najemca po zakończeniu umowy najmu, obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym. Charakter uprawnienia wynajmującego w stosunku do rzeczy, także po zakończeniu najmu, decydować będzie o jego ewentualnych roszczeniach do najemcy, wynikających z niewykonania lub niewłaściwego wykonania obowiązku zwrotu rzeczy. Oznacza to, że jeżeli wynajmujący jest właścicielem rzeczy, do rozliczeń pomiędzy nim a najemcą z tytułu dalszego posiadania rzeczy, znajdują zastosowanie przepisy art. 224 k.c. i art. 225 k.c. w związku z art. 230 k.c.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że po wypowiedzeniu umowy najmu pozwany nie usunął szyldu reklamującego swoją działalność z elewacji budynku, który znajduje się w zarządzie Spółdzielni Mieszkaniowej.

W doktrynie oraz orzecznictwie zostało utrwalone, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy obejmuje należności z tytułu najmu, które właściciel lokalu mógłby uzyskać, gdyby oddał go do korzystania na podstawie określonego stosunku prawnego. Podstawą do ustalenia wysokości czynszu najmu będzie więc stawka czynszu wynikająca z zawartej przez strony umowy najmu z dnia 14 listopada 2014 r.

Z przedłożonych przez powódkę faktur wynika, że łączna kwota należności z tego tytułu, za okres od sierpnia do listopada 2015 r., do zapłaty której zobowiązany jest powód wynosi 501,64 zł. Przy czym odsetki ustawowe zasądzono na podstawie art. 455 k.c. w zw. z 481 k.c., od dnia następnego po terminie zapłaty wskazanym w ostatniej fakturze Vat.

Z powyższych względów apelacja okazała się uzasadniona. W konsekwencji należało zaskarżony wyrok zmienić w całości i zasądzić od pozwanego na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami ustawowymi na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i obciążyć stronę pozwaną kosztami procesu poniesionymi przez powódkę, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Na koszty poniesione przez pozwaną w postępowaniu przed sądem I instancji składają się kwoty: - 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 30 zł tytułem opłaty sądowej oraz kwota 180 zł tytułem wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika reprezentującego powódkę, ustalona na podstawie § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.), gdyż powództwo zostało wniesione w dniu 16 grudnia 2015 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804). Na koszty te składają się opłata od apelacji w kwocie 30 zł oraz wynagrodzenie reprezentującego stronę powodową zawodowego pełnomocnika w kwocie 180 zł.

Sygnatura akt VIII Ga 422/16 S., dnia 19 października 2016 r.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)